

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษาเป็นเครื่องมือที่สำคัญยิ่งในการพัฒนาประเทศ เพราะการศึกษาคือกระบวนการพัฒนาคุณภาพประชากร สถาบันการศึกษาส่วนใหญ่ที่มีอยู่ในประเทศ ได้แก่ โรงเรียนประถมศึกษา ซึ่งกฎหมายได้กำหนดให้เป็นการศึกษาภาคบังคับ ดังนั้นการศึกษาระดับประถมศึกษาจึงสำคัญเป็นอย่างยิ่งคือพื้นฐานการพัฒนากำลังคนของประเทศ

องค์ประกอบที่สำคัญประการหนึ่งของการจัดการศึกษา ซึ่งมีผลต่อการพัฒนาความเจริญก้าวหน้าของประเทศก็คือ หลักสูตร เพราะหลักสูตรเป็นตัวกำหนดแนวทางและวางจุดหมายการเรียนการสอน เพื่อให้ครูและผู้นิยมเกี่ยวข้องในการจัดการศึกษาได้ปฏิบัติตามแนวทางที่กำหนดไว้ เพื่อให้บรรลุจุดหมายร่วมกัน หลักสูตรใด ๆ ก็ตามเมื่อนำไปใช้ระยะเวลาหนึ่งแล้วก็อาจจะไม่สอดคล้องกับภาวะเศรษฐกิจ สังคม และการเมืองของประเทศเนื่องจากความเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ หลักสูตรนั้นก็ควรจะได้รับพัฒนาให้สอดคล้องและมีความเป็นปัจจุบันอยู่เสมอ ดังนั้นหลังจากที่คณะกรรมการวางพื้นฐานเพื่อปฏิรูปการศึกษาได้พิจารณาหลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2503 แล้วให้ความเห็นว่าหลักสูตรที่ใช้อยู่ไม่สอดคล้องกับบุคลิกภาวะของเด็ก เป็นสากลเกินไป มิได้ตั้งอยู่บนความจริงของบ้านเมือง เนื้อหาสาระและเวลาเรียนตามที่หลักสูตรกำหนดไว้ขาดความยืดหยุ่น จึงได้มีการเปลี่ยนแปลงมาใช้หลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521

โครงสร้างและเนื้อหาของหลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 ประกอบด้วยมวลประสบการณ์ที่จัดให้ผู้นิยมเรียนเกิดการเรียนรู้ มี 4 กลุ่ม ดังนี้

กลุ่มที่ 1 กลุ่มทักษะที่เป็นเครื่องมือการเรียนรู้ ประกอบด้วยภาษาไทยและคณิตศาสตร์

กลุ่มที่ 2 กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ได้แก่ เรื่องราวที่เป็นความรู้เกี่ยวกับการดำรงชีวิต เช่น เรื่องสุขภาพอนามัย สิ่งแวดล้อม เศรษฐกิจ สังคม การเมืองและวัฒนธรรม

กลุ่มที่ 3 กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย ประกอบด้วยเนื้อหา 5 เรื่อง คือ
จริยศึกษา พลศึกษา ศิลปศึกษา กนตรีและนาฏศิลป์ และกิจกรรมสร้างนิสัย

กลุ่มที่ 4 กลุ่มการงานและพื้นฐานอาชีพ ประกอบด้วยเนื้อหา 3 เรื่อง คือ
งานบ้าน งานเกษตร งานประดิษฐ์และงานช่าง (กรมวิชาการ 2522:4)

จากโครงสร้างดังกล่าวจะเห็นว่าไม่มีวิชาภาษาอังกฤษอยู่ในหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 แต่เนื่องจากภาษาอังกฤษเป็นวิชาภาษาอังกฤษต่างประเทศบังคับใน ระดับประถมศึกษาตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ขึ้นไปเป็นเวลานานแล้ว เมื่อหลักสูตร ประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ไม่ได้กำหนดให้มีการสอนภาษาอังกฤษ จึงทำให้เกิด ปฏิกริยาจากสื่อมวลชนและผู้ปกครองพากันเรียกร้องให้สอนภาษาอังกฤษในระดับ ประถมศึกษาต่อไป (สุโร พงษ์ทองเจริญ 2525:30) ในที่สุดกระทรวงศึกษาธิการจึงได้มีคำสั่ง วก.520/2523 ลงวันที่ 3 พฤศจิกายน ให้เพิ่มเวลาเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6 อีกสัปดาห์ละ 5 ชั่วโมง โดยให้เริ่มดำเนินการสอนตั้งแต่ปีการศึกษา 2525 เป็นต้นไป และจัดให้อยู่ในกลุ่มประสบการณ์พิเศษ ดังนี้

กลุ่มที่ 5 กลุ่มประสบการณ์พิเศษ เวลาเรียนที่เพิ่มขึ้น 200 ชั่วโมง คอมีการ ศึกษาให้โรงเรียนเลือกสอนอย่างใดอย่างหนึ่ง คือ ภาษาอังกฤษที่เกี่ยวกับชีวิตประจำวัน หรือ วิชาอาชีพที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิต

ในการเลือกวิชาภาษาอังกฤษที่เกี่ยวกับชีวิตประจำวันหรือวิชาอาชีพที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิต ให้โรงเรียนเป็นผู้เลือกซึ่งมีแนวปฏิบัติ 2 ทาง คือ

1. โรงเรียนหนึ่งอาจเลือกทั้งภาษาอังกฤษและวิชาการทำงาน โดยแบ่งนักเรียน เป็นสองกลุ่มตามความสนใจของนักเรียน เมื่อเลือกเรียนอย่างใดอย่างหนึ่งแล้วต้องเรียน ติดต่อกันทั้ง 2 ปี ปีละ 200 ชั่วโมง

2. โรงเรียนเปิดสอนวิชาเดียว จะเป็นวิชาภาษาอังกฤษหรือวิชาการทำงาน ก็ได้ ทั้งนี้ให้เป็นไปตามความพร้อมของโรงเรียนและความเหมาะสมของท้องถิ่น

(กรมวิชาการ 2525:7)

ภาษาอังกฤษให้ดำเนินการสอนตามหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6 ตามคำสั่งกระทรวงศึกษาธิการที่ วก.154/2523 ลงวันที่ 2 เมษายน 2523 ส่วน

วิชาอาชีพที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตนั้น ให้ดำเนินการสอนตามเนื้อหารายละเอียดงานเลือก
 กลุ่มภาระงานและพื้นฐานอาชีพชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6 (กรมวิชาการ 2525:ข) ตาม
 ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่องให้เพิ่มเติมเนื้อหารายละเอียดงานเลือก กลุ่มภาระงาน
 และพื้นฐานอาชีพในหลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 ลงวันที่ 10 พฤศจิกายน 2523
 (กรมวิชาการ 2525:343)

อย่างไรก็ตามแนวโน้มที่โรงเรียนจะเลือกสอนวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาเลือกน่าจะ
 จะมีโอกาสมากกว่าการเลือกวิชาอาชีพที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิต ทั้งนี้ พรหมณี สาคริก
 (2520:1-2) ได้แสดงทรรศนะเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. ครูที่เคยสอนภาษาอังกฤษ ถ้ามีทรรศนะที่คัดค้านการสอนภาษาอังกฤษก็อยากสอน
 ต่อไป หรือบางคนแม้ว่าจะไม่ค่อยชอบสอนภาษาอังกฤษ แต่ไม่ยอมเปลี่ยนวิชาที่สอนก็อยาก
 สอนต่อไป
2. ผู้ปกครองที่ชอบให้บุตรหลานเรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่เล็กก็อยากให้โรงเรียน
 สอนภาษาอังกฤษ
3. โรงเรียนที่เปิดสอนภาษาอังกฤษตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาจะมีชื่อเสียงและได้รับการ
 ปรารถนา เพราะถือว่าโรงเรียนนั้นมีครู มีอุปกรณ์พร้อม

จากการสำรวจของสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดพระนครศรีอยุธยาเมื่อวันที่
 26 ตุลาคม 2524 ปรากฏว่าโรงเรียนที่จะเปิดสอนวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาเลือกมีจำนวน
 423 โรงเรียน จากทั้งหมด 428 โรงเรียน ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 98.83 (รวงทอง คำรังสฤษดิ์
 2525:5) จะเห็นได้ว่าโรงเรียนส่วนมากจะเลือกสอนภาษาอังกฤษ โดยมีเหตุผล ทั้งที่
 สมาน แสงมณี (2525:14) ได้กล่าวว่า มีครูที่เคยสอนภาษาอังกฤษแล้ว ไม่ต้องมีอุปกรณ์
 มาก และคนทั่วไปยังเข้าใจว่าภาษาอังกฤษมีประโยชน์ในการที่จะเรียนต่อ ซึ่งไม่เหมือน
 กับวิชาชีพต้องใช้ครูหลายคน บางครั้งต้องเชิญคนอื่นหรือวิทยากรท้องถิ่นมาสอน และวิชา
 อาชีพที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตนั้นมีเรียนอยู่บ้างแล้วในหลักสูตรภาระงานและพื้นฐานอาชีพ

สภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่ผ่านมาก็ประสบปัญหาอย่างมาก และถึงแม้ว่า
 ได้มีการวิเคราะห์สาเหตุเพื่อแก้ไขการสอนภาษาอังกฤษแล้วก็ตาม หลักสูตรภาษาอังกฤษ
 ระดับประถมศึกษาในปัจจุบันก็ยังพบปัญหาที่เกี่ยวกับการจัดเนื้อหาและการใช้หลักสูตร

กล่าวคือ เนื้อหาวิชาและกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีปริมาณมากเกินไป ทำให้นักเรียนเกิดความสับสนไม่เข้าใจเนื่องจากครูต้องเร่งสอน เอกสารประกอบหลักสูตรมีไม่เพียงพอกับความต้องการ ครูขาดความมั่นใจในการใช้หลักสูตรภาษาอังกฤษ ครูสอนภาษาอังกฤษส่วนหนึ่งไม่เคยเข้าร่วมการสัมมนาหรืออบรม เกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษตามหลักสูตรปัจจุบัน ส่วนครูที่เข้าร่วมการอบรมมีความเห็นว่า เวลาอบรมน้อยเกินไปไม่เพียงพอแก่การทำความเข้าใจในเรื่องต่าง ๆ ของหลักสูตรภาษาอังกฤษได้ และครูไม่สามารถทำแบบทดสอบได้เนื่องจากขาดวัสดุอุปกรณ์ (พิมพ์ นาคสุข 2527: 88-89) ส่วนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 นั้น นักเรียนมีทักษะในด้าน การเขียนและอ่านน้อย เด็กส่วนใหญ่เขียนไม่ค่อยได้ แบบฝึกหัดการเขียนน้อยเกินไป ส่วนในด้านการเตรียมการสอนของครู ครูสอนภาษาอังกฤษประสบปัญหาไม่มีเวลาเตรียมการ สอนมาก เพราะต้องสอนวิชาอื่น ๆ และต้องทำงานพิเศษ เช่น กิจกรรมต่าง ๆ ของ โรงเรียน กิจกรรมบางอย่างทำให้ชั่วโมงสอนต้องเสียไปและไม่ได้รับความร่วมมือจาก ฝ่ายบริหาร (สมณเพียร แกนมนี 2524: 94-101)

ส่วนการจัดการเรียนการสอนอีกวิชาหนึ่งในหลักสูตรกลุ่มประสบการณ์พิเศษ คือ วิชาอาชีพที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิต ในการจัดการเรียนการสอนวิชาอาชีพที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตนั้น ได้กำหนดให้ดำเนินการสอนโดยใช้เนื้อหางานเลือกกลุ่มการทำงานและพื้นฐานอาชีพ ปัญหาการเรียนการสอนงานเลือกจึงมีลักษณะคล้ายคลึงกับปัญหากลุ่มการทำงานและพื้นฐานอาชีพ * ประยงค์ จินดาวงศ์ (2527: 535-556) ได้กล่าวถึงปัญหาการจัดการเรียน การสอนกลุ่มการทำงานและพื้นฐานอาชีพซึ่งพอจะสรุปได้คือ ปัญหาเกี่ยวกับผู้บริหาร ปัญหาเกี่ยวกับครูผู้สอน ปัญหาเกี่ยวกับตัวนักเรียน ปัญหาเกี่ยวกับผู้ปกครองและชุมชน ปัญหา ด้านสื่อการเรียน เอกสารสำหรับค้นคว้าเพิ่มเติม และปัญหาเกี่ยวกับแผนการสอน

ปัญหาเกี่ยวกับแผนการสอนนั้น จากการวิเคราะห์แผนการสอนกลุ่มการทำงานและพื้นฐานอาชีพชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และ 6 ในส่วนที่เป็นงานเลือกซึ่งจัดทำโดยเขตการศึกษา 5 ปรากฏว่าวิชาชีพบางแขนงงานไม่สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริง เป็นต้นว่า วิชาชีพแขนงงานช่างเรื่องงานไม้และงานช่างประคิษฐ์ทุกเรื่อง เพราะเป็นอาชีพที่ไม่มีแพร่หลายทั่วไป (วันเพ็ญ เกตุสกุล 2526: บทคัดย่อ) นอกจากนี้ยังมีปัญหาอื่น ๆ เช่น การขาดแคลนครูที่มีความรู้ความสามารถเฉพาะงาน ช่างแคลนงประมาณ ช่างการ

ประชาสัมพันธ์ให้ผูกครองของนักเรียนเข้าใจมุ่งหมายของหลักสูตรประถมศึกษา 2521 ทำให้ผูกครองไม่สนับสนุนและไม่ให้ความร่วมมือในการติดตามผลการปฏิบัติงานเท่าที่ควร (ภิรมย์ ศรีเพชร 2527:บทคัดย่อ) และมีปัญหามากในเรื่องขาดการนิเทศติดตามผล เพื่อแก้ไขปัญหาการเรียนการสอนจากศึกษานิเทศก์ รวมทั้งใช้แหล่งวิทยาการและวิทยาการ ในท้องถิ่นให้น้อยที่สุด (ลักษณะ สมเชื้อ 2524:บทคัดย่อ)

ในค่านความพร้อมการสอนวิชาเลือกนั้น พิมล วิเศษสังข์ (2525:บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความคิดเห็นของผู้บริหารและครูเกี่ยวกับการเลือกสอนวิชาเลือก ระดับประถมศึกษา ปีที่ 5-6 ในโรงเรียนประถมศึกษา จังหวัดศรีสะเกษ พบว่า ความพร้อมของครูในค่าน ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรและวัสดุหลักสูตร การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนและการ วัตถุประสงค์ประเมินผลในวิชาการทำงานและพื้นฐานอาชีพรวมทั้งภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับน้อยทุกค่าน ความพร้อมค่านครูผู้สอน อาคารสถานที่ แหล่งบริการทางวิชาการและวัสดุอุปกรณ์ สื่อการเรียนในวิชางานเลือกการทำงานและพื้นฐานอาชีพรวมทั้งวิชาภาษาอังกฤษ ปรากฏว่า อยู่ในระดับน้อยเช่นเดียวกันทุกค่าน

เป็นที่น่าสังเกตว่า การจัดการเรียนการสอนกลุ่มประสบการณ์พิเศษ ทั้งวิชา ภาษาอังกฤษและวิชาอาชีพที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิต ได้ประสบปัญหาต่าง ๆ เกี่ยวกับการ จัดการและการใช้หลักสูตร ซึ่งพอจะสรุปเป็นประเด็นสำคัญ ๆ ได้ คือ ปัญหาในค่าน องค์ประกอบของเนื้อหา ปัญหาในค่านการจัดการเรียนการสอน และปัญหาในค่านการ บริหารและการจัดการค่านบุคลากรอื่นเนื่องมาจากหลักสูตร

ในกระบวนการพัฒนาหลักสูตรนั้น ประกอบด้วยกิจกรรมหลัก 5 ประการ คือ

1. การกำหนดความมุ่งหมายของหลักสูตร
2. การเลือกและการจัดเนื้อหาวิชาและประสบการณ์
3. การนำหลักสูตรไปใช้
4. การประเมินผลหลักสูตร
5. การปรับปรุงหลักสูตร (สุมิตร คุณานุก 2518:5-7)

การเลือกและการจัดเนื้อหาวิชาและประสบการณ์ และการนำหลักสูตรไปใช้ จัดว่าเป็นกระบวนการที่สำคัญยิ่ง ทั้งนี้เพราะเนื้อหาสาระที่จะนำมาสอนเป็นเสมือนสื่อกลาง

ที่จะพาผู้เรียนไปสู่จุดหมายที่ใ้กำหนดไว้ (สังค อุทรานันท์ 2525:35) ในการเลือกเนื้อหาวิชาควรให้สอดคล้องกับความเป็นจริงและความต้องการของสังคม จึงจะนำไปใช้ประโยชน์ได้อย่างแท้จริง ส่วนการนำหลักสูตรไปใช้เป็นกระบวนการที่จะทำให้ออกำหนดของหลักสูตรที่เป็นลายลักษณ์อักษรกลายเป็นการปฏิบัติซึ่งมีผลต่อผู้เรียนและสังคม

ในการเลือกเนื้อหาวิชาเพื่อมาบรรจุไว้ในหลักสูตร มีนักการศึกษาหลายคนได้กล่าวไว้ ดังนี้

ชาร์จ บิวศรี (2504:20-22) ได้กล่าวว่า หลักในการเลือกเนื้อหาวิชา มีดังนี้

1. หลักเกี่ยวกับความสำคัญ
2. หลักเกี่ยวกับคุณค่าอันควรแก่การรักษา
3. หลักเกี่ยวกับประโยชน์
4. หลักเกี่ยวกับความสนใจของผู้เรียน
5. หลักเกี่ยวกับการสร้างเสริมพัฒนาการของสังคม
6. หลักเกี่ยวกับการสอดคล้องในปรัชญาการศึกษาและความมุ่งหมายของโรงเรียน

ฮิลดา ทาบ่า (Hilda Taba 1962: 267- 281) ได้กล่าวถึงเกณฑ์ในการเลือกเนื้อหาวิชาในหลักสูตร ดังนี้

1. ความเชื่อถือได้ และความเป็นแก่นสารของสาขาวิชานั้น ๆ
2. ความสอดคล้องกับสภาพของสังคม
3. ความสมคัลย์ในความกว้างและความลึก
4. สนองจุดมุ่งหมายใดหลายประการ
5. สอดคล้องกับบุคลิกภาวะในการ เรียนรู้และประสบการณ์ของผู้เรียน
6. สอดคล้องกับความต้องการและความสนใจของผู้เรียน

จากปัญหาการ เรียงการ สอนกลุ่มประสบการณ์พิเศษทั้งวิชาภาษาอังกฤษและวิชาอาชีวศึกษาที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตทั้งกล่าวข้างต้น ศูนย์พัฒนาหลักสูตร กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการจึงมีความต้องการ ศึกษาความคิดเห็นของศึกษานิเทศก์ ผู้บริหาร และครูโรงเรียนประถมศึกษาเกี่ยวกับปัญหาการจัดการและการ ใช้หลักสูตรกลุ่มประสบการณ์พิเศษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และ 6 และสนับสนุนให้ผู้วิจัยดำเนินการวิจัยเพื่อนำผลไปใช้ประกอบการวิเคราะห์หลักสูตรต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาความคิดเห็นของศึกษานิเทศก์จังหวัด ศึกษานิเทศก์อำเภอ ผู้บริหาร และครูชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และ 6 เกี่ยวกับปัญหาที่กล่าวต่อไปนี้

1. การจัดการเนื้อหาและแนวทางการปรับปรุงเนื้อหาในกลุ่มประสบการณ์พิเศษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และ 6
2. การจัดการเรียนการสอนกลุ่มประสบการณ์พิเศษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และ 6
3. การบริหารและการจัดการคานบุคคลากร การจัดเวลาเรียน การจัดส่งคู่มือครู และหนังสือเรียน ตลอดจนการให้ทรัพยากรท้องถิ่น

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยนี้ศึกษาเฉพาะปัญหากลุ่มประสบการณ์พิเศษซึ่งได้มาจากความคิดเห็นของตัวอย่างประชากรที่เป็นศึกษานิเทศก์ ผู้บริหาร และครูสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติเท่านั้น

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. ผู้อำนวยกาการการประถมศึกษาจังหวัดและหัวหน้าการประถมศึกษาอำเภอ ได้แจกแบบสอบถามให้แก่ตัวอย่างประชากรที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มประสบการณ์พิเศษตามคำแนะนำที่ผู้วิจัยได้ส่งไปให้
2. ผู้วิจัยได้ใช้วิธีการสัมภาษณ์เพิ่มเติมจากความคิดเห็นที่ได้จากแบบสอบถาม ทำให้ขอมูลมีความเชื่อถือได้สูงขึ้น

ความจำกัดของการวิจัย

เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้ใช้ตัวอย่างประชากรทั้งประเทศ จึงมีความจำกัดในเรื่องของการส่งแบบสอบถามที่ผู้วิจัยไม่สามารถไปคัดเลือกตัวอย่างประชากรด้วยตนเองในแต่ละจังหวัด จึงขอความร่วมมือจากผู้อำนวยการการประถมศึกษาจังหวัด และหัวหน้าการประถมศึกษาอำเภอในการแจกแบบสอบถามตามคำแนะนำที่ผู้วิจัยได้กำหนดให้

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

ศึกษานิเทศก์ หมายถึง ศึกษานิเทศก์จังหวัดและศึกษานิเทศก์อำเภอที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มประสบการณ์พิเศษซึ่งสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ

ผู้บริหาร หมายถึง ครูใหญ่ อาจารย์ใหญ่ ผู้อำนวยการหรือผู้รักษาการแทนในโรงเรียนประถมศึกษา

ครู หมายถึง ผู้ที่มีหน้าที่ประจำการปฏิบัติการสอนในหลักสูตรกลุ่มประสบการณ์พิเศษระดับประถมศึกษาปีที่ 5 และ 6 ในโรงเรียนประถมศึกษา ปีการศึกษา 2528

ปัญหาการจัดการและการใช้หลักสูตร หมายถึง ปัญหาอันเกิดจากการจัดเนื้อหา การจัดการเรียนการสอน การบริหารและการจัดการด้านบุคลากร การจัดเวลาเรียน การจัดส่งคู่มือครูและหนังสือเรียน ตลอดจนการใช้ทรัพยากรในท้องถิ่น

การจัดการเรียนการสอน หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การใช้สื่อการเรียนการสอน การวัดและประเมินผล และความสามารถของครูในการสอนกลุ่มประสบการณ์พิเศษ

กลุ่มประสบการณ์พิเศษ หมายถึง มวลประสบการณ์กลุ่มหนึ่งในจำนวนทั้งหมด 5 กลุ่ม ตามโครงสร้างและเนื้อหาในหลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 ประกอบด้วยวิชาภาษาอังกฤษที่เกี่ยวกับชีวิตประจำวันและวิชาอาชีพที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตซึ่งเป็นวิชาเลือกในระดับประถมศึกษาปีที่ 5 และ 6

วิชาอาชีพที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิต หมายถึง รายวิชาในหลักสูตรกลุ่มประสบการณ์พิเศษซึ่งเป็นวิชาเลือกในระดับประถมศึกษาปีที่ 5 และ 6 ประกอบด้วยงานเลือก 5 ชิ้นงาน คือ ชิ้นงานบ้าน ชิ้นงานเกษตร ชิ้นงานช่าง ชิ้นงานช่างประดิษฐ์ และชิ้นงานอาชีพอื่น ๆ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการวิจัย

1. ทราบความคิดเห็นของศึกษานิเทศก์จังหวัด ศึกษานิเทศก์อำเภอ ผู้บริหาร และครูชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และ 6 เกี่ยวกับปัญหาอันเกิดจากการจัดเนื้อหาและการใช้หลักสูตรกลุ่มประสบการณ์พิเศษ

2. ศูนย์พัฒนาหลักสูตรสามารถนำผลการวิจัยไปใช้ประกอบการพิจารณาวิเคราะห์ และปรับปรุงหลักสูตรระดับประถมศึกษาในกลุ่มประสบการณ์พิเศษ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย